

# Είναι το ΚΚΕ πρότυπο για την κυπριακή Αριστερά; (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

## Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Γενάρη του 2012 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση \(ΕΡΑΣ\)](#).

## Περιεχόμενο

23 Ιαν 2012

### Είναι το ΚΚΕ πρότυπο για την κυπριακή Αριστερά;

στα πλαίσια της καπιταλιστικής κρίσης αλλά και της κρίσης της Αριστεράς είναι σημαντικό να συζητήσουμε και για το που στεκόμαστε και για το που μπορούμε να πάμε. Ο διάλογος εντός της αριστεράς είναι πάντα χρήσιμος - σήμερα πιο αναγκαίος παρά ποτέ. Δημοσιεύουμε ένα κείμενο του σύντροφου Μάριου Θρασυβούλου που μας στάληκε με ήμελ

.....

Η διακυβέρνηση του τόπου από την Αριστερά για πρώτη φορά στην Κύπρο, συνέπεσε με τη μεγάλη παγκόσμια οικονομική κρίση. Και αφού ήταν δεδομένο από την αρχή ότι το ΑΚΕΛ και ο Χριστόφιας θα κυβερνούσαν μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια, αναπόφευκτα, αυτή η κρίση του συστήματος σημάδεψε και τους αριστερούς διαχειριστές του. Πέραν των περιορισμών που έχει, έτσι κι' αλλιώς, η Αριστερά όσον αφορά την οικονομική πολιτική της, έχουμε και τη Βουλή που στην πλειοψηφία της παίζει το ρόλο του υπερασπιστή του κεφαλαίου και σπρώχνει για περαιτέρω αντιλαϊκά μέτρα. Η ανεργία, οι μειώσεις των μισθών, η αμφισβήτηση των εργατικών κατακτήσεων, οι απεργίες, δημιουργούν μια κατάσταση δύσκολη και νεοφανή, τουλάχιστον για τις τελευταίες δεκαετίες. Αυτή η σύγκρουση κινητοποίησε σε μεγάλο βαθμό τα ταξικά ένστικτα. Μια σειρά ανθρώπων της Αριστεράς, μέσα και έξω από το ΑΚΕΛ, δείχνουν πλέον τη δυσαρέσκειά τους στην πολιτική Χριστόφια. Κατηγορούν τον Πρόεδρο και το ΑΚΕΛ ότι συμβιβάστηκαν με τη λογική του κεφαλαίου. Η κριτική είναι βάσιμη και δικαιολογημένη. Το πρόβλημα φυσικά δεν είναι η κριτική ως τέτοια. Το πρόβλημα είναι, ίσως λόγω έλλειψης συζήτησης για εναλλακτικές πολιτικές επιλογές, η εμφάνιση λογικών και στάσεων που παραπέμπουν στο ΚΚΕ: Αγώνας στο δρόμο, απεργιακές κινητοποιήσεις, επαναστατική ρητορεία, μοναχική πολιτική πορεία μακριά από συνεργασίες με εκπροσώπους του συστήματος. Αυτό το "ηρωικό" πρότυπο του ΚΚΕ ξεπροβάλλει σιγά σιγά, σε αντιπαραβολή με το "συμβιβασμένο" ΑΚΕΛ. Είναι όμως το ΚΚΕ το κατάλληλο πρότυπο;

### ΚΚΕ και σταλινισμός

Ο καπιταλισμός ως σύστημα έφτασε στα όριά του. Και ενώ στην οικονομική του διάσταση δείχνει ολοένα και πιο πολύ την οπισθοδρομική του πορεία, είναι ακόμα πολιτικά αποδεκτός (ή ανεχτός) από τον κόσμο. Ο κύριος λόγος είναι η ζημιά που έκανε η παραμόρφωση του σοσιαλισμού στη αν. Ευρώπη και η αναπόφευκτη καχυποψία για το σύστημα αυτό. Είναι φανερό ότι η κατάρρευση προήλθε από τις

εσωτερικές αδυναμίες και αντιφάσεις, τη γραφειοκρατικοποίησή τους και όχι από τη δύναμη του καπιταλισμού.

Σε μια Σοβ. Ένωση που ήταν σε έκτακτη ανάγκη και με σοβαρές ελλείψεις, κάποια μέτρα που πάρθηκαν σε προσωρινή βάση, μονιμοποιήθηκαν από τον Στάλιν και την υπόλοιπη ηγετική ομάδα που αναδύθηκε μέσα από τη δύσκολη εποχή. Απαγόρευση κομμάτων, επιβολή του κόμματος πάνω στο κράτος. Μια γραφειοκρατία από εγκάθετους απλώνεται παντού, καταπατώντας τη δημοκρατία και εμποδίζοντας τον έλεγχο στη διοίκηση και στην παραγωγή. Οι καιροσκόποι έχουν νικήσει και οι πιο αγνοί και ανιδιοτελείς κομμουνιστές εξολοθρεύτηκαν. Όλες οι βάσεις του σοσιαλισμού που έδωσαν ανάπτυξη και πρόοδο για πολλά χρόνια, σταδιακά εξασθενίζουν και φθίνουν κάτω από το βάρος του γραφειοκρατικού εναγκαλισμού της κάστας που κυβερνά. Και ενώ ο Στάλιν με το “σοσιαλισμό σε μια χώρα” ισχυροποίησε το καθεστώς του, στο έξω κόσμο μια σειρά επαναστάσεων υπονομεύονται από τη Μόσχα. Η “τάξη” έχει αποκατασταθεί, η επανάσταση χάθηκε, οι σταλινικοί είναι ασφαλείς.

Δύο δεκαετίες μετά την κατάρρευση των καθεστώτων της αν. Ευρώπης, το ΚΚΕ δεν είπε λέξη, επί της ουσίας, για τις αιτίες αυτής της ανατροπής. Ούτε φυσικά αποκήρυξε ποτέ τον Στάλιν. Αν καταδίκασε το σταλινισμό, θάταν σαν να απαρνιόταν την ιστορική του συνέχεια, τον εαυτό του. Θάπρεπε να βγει από το φρούριο του Περισσού και να δοκιμαστεί έξω στον αληθινό κόσμο. Να τολμήσει, να πειραματιστεί, να ψάξει και άλλους δρόμους, να συμμαχήσει, να κάνει λάθη, να βελτιωθεί, να τραβήξει μπροστά. Προτιμούν, η ηγεσία του ΚΚΕ και ο έμμισθος μηχανισμός, τη βολική στασιμότητα. Δεν διεκδικούν την εξουσία, δεν απειλούν το σύστημα. Το ΚΚΕ είναι ένα κόμμα που απορροφά σε μεγάλο βαθμό την οργή και την απελπισία των εργαζομένων και του μέσου πολίτη, αλλά στην πράξη, δεν προτείνει κάτι χειροπιαστό, μια ρεαλιστική προοπτική.

### **ΚΚΕ και συνδικαλισμός**

Ο συνδικαλισμός και οι απεργιακοί αγώνες είναι τα κύρια πεδία δράσης του ΚΚΕ. Η αντικειμενική κατάσταση στην Ελλάδα ευνοεί αυτή τη δράση, η οποία δίνει στο κόμμα ένα αγωνιστικό προφίλ και μια σχετική αποδοχή. Μια απεργία ή ένας συνδικαλιστικός αγώνας έχουν τη σημασία τους στην υπεράσπιση των κατακτήσεων των εργαζομένων και στο στόχο της άμυνας έναντι των επιβουλών του κεφαλαίου. Δεν ρίχνουν όμως τον καπιταλισμό. Ακόμα και η ανώτερη μορφή συνδικαλιστικού ή απεργιακού αγώνα, δεν παύει να έχει τους περιορισμούς του. Πρέπει να συνδυάζεται με ξεκάθαρους στόχους και στρατηγική εξουσίας. Να κάνεις, ως εργατικό-κομμουνιστικό κόμμα, πολιτική ζύμωση μέσα στην κοινωνία, να διαπαιδαγωγείς, να πλάθεις συνειδήσεις.

Ένα βασικό αξίωμα είναι ο αγώνας για τη ενότητα των εργαζομένων. Όχι λεκτικά μόνο, αλλά στην πράξη, στο δρόμο, στις συγκεντρώσεις. Η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Κάνοντας επίκληση τον προδοτικό ρόλο των ηγεσιών των άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων, ενεργούν διασπαστικά στις κινητοποιήσεις, κάνοντας τις δικές τους, ξέχωρα από τις άλλες, σπέρνοντας τη διαμάχη και τη σύγχυση ανάμεσα στους εργαζόμενους.

Ο Λένιν θα χαμογελούσε πικρά με τις δικαιολογίες τους... Τα συνδικάτα είναι κληρονομιά του εργατικού κινήματος και δεν χαρίζονται στις ηγεσίες τους. Δεν απαξιώνεις μαζικά συνδικάτα, μόνο και μόνο, γιατί στην ηγεσία τους βρίσκονται πουλημένοι και διεφθαρμένοι άνθρωποι. Δουλεύεις μέσα σ' αυτά με ενωτικό τρόπο, έχοντας την αυτονομία σου και προβάλλοντας τη δική σου γραμμή στο σύνολο των εργαζομένων. Ακολουθώντας αυτή τη διασπαστική πολιτική, το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ, ισχυροποιούν ακόμα πιο πολύ τους διεφθαρμένους ηγέτες των συνδικάτων.

### **ΚΚΕ και εθνικισμός**

Αυτή η περιχαράκωση γύρω από τον εαυτό του επεκτείνεται σε όλα τα επίπεδα επηρεάζοντας την ιδεολογική φυσιογνωμία του. Στα διεθνή και εθνικά ζητήματα, κεντρική θέση έχει ο “ιμπεριαλισμός”.

Με αφετηρία την προσπάθεια της ηγεσίας του ΚΚΕ, είτε να συντηρήσει την ιδεολογική ταύτισή της με τη Σοβ. Ένωση, είτε να δικαιολογήσει την άρνησή της να συμμαχήσει με τις άλλες αριστερές δυνάμεις ενάντια στον ντόπιο καπιταλισμό, είτε ακόμα να αγωνιστεί ενάντια στον εθνικισμό στα Βαλκάνια και στην Κύπρο, επικαλείται τον μπαμπούλα του ιμπεριαλισμού. Προβάλλεται ότι ο ιμπεριαλισμός συνωμοτεί ενάντια στους λαούς της περιοχής και ευθύνεται για τα δεινά τους. Είναι το τέλειο άλλοθι για την ηγεσία του ΚΚΕ, να δίνει δηλαδή μια υπερβολική διάσταση στη δύναμη και στις επιδιώξεις του ιμπεριαλισμού, σαν κάτι ανεξάρτητο από το κάθε ντόπιο κεφάλαιο και αστική τάξη.

Στον εμφύλιο της Γιουγκοσλαβίας ταυτίστηκε καθαρά με το σέρβικο εθνικισμό. Οι σφαγές και οι βιασμοί των Βόσνιων του Σεράγεβο και της Σρεμπρένιτσα από τα καθάρματα του Μιλόσεβιτς, του Κάραζιτς και του Μλάντιτς, αποκαλέστηκαν σαν “λαϊκή αντίσταση του σέρβικου λαού”... Και οι γέριμοι οι μουσουλμάνοι έγιναν όλοι ... πράκτορες των Αμερικανών. Στη λογική της ηγεσίας του ΚΚΕ δεν διακρίνεται η ηγεσία ενός έθνους από το λαό. Είτε είναι όλοι εχθροί, είτε είναι όλοι φίλοι. Ούτε διακρίνεται ο εθνικισμός του δυνατού έθνους από τον εθνικισμό του αδύνατου. Αυτός είναι ο μαρξισμός τους...

Στο Σκοπιανό, καλυπτόμενη η ηγεσία του ΚΚΕ από το μανδύα της δήθεν πάλης της ενάντια στην κυριαρχία των δυτικών στην περιοχή, σύρθηκε σ’ ένα πατριωτικό παραλήρημα, κατηγορώντας τον αγώνα του γειτονικού λαού για εθνικό προσδιορισμό, σαν συνωμοσία με τον ιμπεριαλισμό. Το δικαίωμα του Θεσσαλονικιού να αυτοαποκαλείται Μακεδόνας είναι ιερό, αλλά του Σκοπιανού είναι προφανώς κατάρα...

Το 2004 πολέμησε το σχέδιο Ανάν σαν κατασκεύασμα των ιμπεριαλιστών. Το ότι αυτό το σχέδιο, με όλες τις αδυναμίες του, αν εφαρμοζόταν, θα ένωνε τις δύο εθνικές κοινότητες, θα έφερνε κοντά τη μια με την άλλη, στη δουλειά, στους αγώνες, στη ζωή, θα έμπαινε στη γωνιά ο εθνικισμός και η στρατοκρατία κάτω από το βάρος της δυναμικής και θα ανάτελλε ένα μέλλον συνεργασίας και ειρήνης για τους λαούς της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου, αυτά όλα τα παράβλεψε η ηγεσία του ΚΚΕ. Είδε μόνο... ιμπεριαλιστικά σχέδια!

Και πάλι ο Λένιν θα δυσανασχετούσε μαζί τους... Με βάση τη λογική τους, θάπρεπε οι Μπολσεβίκοι να ακούσουν τους στενοκέφαλους του κόμματός τους (Τι σύμπτωση! Σ’ αυτούς και ο Στάλιν...) που ήθελαν συνέχιση του πολέμου και να μην συνομιλήσουν με τον ιμπεριαλισμό για υπογραφή Συνθήκης Ειρήνης το Μάρτη του 1918. Τότε στα σίγουρα, η Επανάσταση θα κατέρρεε πριν το τέλος του χρόνου κάτω από το βάρος του πολέμου.

Ο πατριωτισμός (ίσως και λανθάνων εθνικισμός) της ηγεσίας του ΚΚΕ, είναι ένας από τους δρόμους που διάλεξε ώστε να μην ξεφύγουν τα πράγματα, να μην υπάρχει δυναμική εξέλιξη στη Ελλάδα και στις γύρω χώρες, να διατηρηθεί το κόμμα στη συνειδητή και συμφέρουσα μοναξιά του στο αστικό τοπίο.

Δεν έδωσε, όπως όφειλε, ποτέ έμφαση στην προσέγγιση των λαών της Ελλάδας και της Τουρκίας, δεν αγωνίστηκε για μείωση των εξοπλισμών στην περιοχή. Ακόμα και για τις παρελάσεις δεν έχει ξεκάθαρη θέση! Ναι μεν, αλλά... Ούτε εθνικισμός, αλλά ούτε κοσμοπολιτισμός... “ Να γίνονται παρελάσεις με το σωστό περιεχόμενο” .....

### **Θεωρία των σταδίων, ΕΑΜ και επανάσταση**

Στο Ριζοσπάστη (Disdaim.block 15/1/12) σ’ ένα απόσπασμα ενός άρθρου στελέχους του ΚΚΕ, γίνεται παραδοχή για τη λανθασμένη υιοθέτηση από το κόμμα του ενδιαμέσου στόχου εξουσίας πριν το σοσιαλισμό, δηλαδή του αστικοδημοκρατικού σταδίου. Είναι όμως μια καθαρά θεωρητική

τοποθέτηση, χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις για την ίδια την πολιτική του ΚΚΕ, η οποία βασίστηκε στη θεωρία των σταδίων τα τελευταία ογδόντα χρόνια. Αυτό που παραδέχεται ως λάθος, ο συντάκτης του άρθρου, ήταν αυτονόητο ζήτημα για το Μαρξισμό και για χιλιάδες Έλληνες αριστερούς, οι οποίοι πλήρωσαν με κατατρεγμό από το ΚΚΕ για τις απόψεις τους. Τι έχει να πει γι' αυτό η ηγεσία του ΚΚΕ;

Η θεωρία αυτή είναι σταλινική έμπνευση. Όταν η αστική τάξη σε ένα καθυστερημένο καπιταλισμό, αδυνατεί να επιλύσει βασικά αστικοδημοκρατικά καθήκοντα, όπως η κατάργηση της βασιλείας και των φεουδαρχικών δομών, το μοίρασμα της εκκλησιαστικής γης και περιουσίας, η διασφάλιση του κοινοβουλευτισμού και των εκλογών κλπ, τότε η Αριστερά οφείλει να συμμαχήσει με τη φιλελεύθερη-δημοκρατική Δεξιά για λύση αυτών των ζητημάτων, ώπου να ωριμάσουν οι συνθήκες για τον επαναστατικό αγώνα. Με αυτή τη θεωρία υπονομεύτηκαν επαναστάσεις και έδωσαν ανάσα στον καπιταλισμό. Στηρίχτηκαν ανίκανες αστικές τάξεις ενώ έπρεπε να πρωτοπορούσε η Αριστερά και να επέβαλλε το πρόγραμμά της. Πιστή η ηγεσία του ΚΚΕ στη θεωρία αυτή, στάθηκε φραγμός σε επαναστατικές εξελίξεις που θα άλλαζαν την Ελλάδα, με αποκορύφωμα το 1944. Στην πραγματικότητα, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν αποκήρυξε τη θεωρία αυτή. Ρητορεύει και θεωρητικολογεί εκ του ασφαλούς. Ξέρουν ότι τώρα η επανάσταση αργεί. Λένε τώρα για τα στάδια που δεν υπάρχουν, άρα πάμε για λαϊκή εξουσία... Κούφια λόγια! Τώρα που η επανάσταση γύρισε την πλάτη, μιλούν!

Εξάγγειλε το ΚΚΕ, τη σύσταση του Αντιιμπεριαλιστικού-Αντιμονοπωλιακού-Δημοκρατικού Μετώπου (ΑΑΔΜ). Στην ουσία, αυτό το Μέτωπο είναι ο ορισμός της θεωρίας των σταδίων! Η λογική του είναι να περάσει η χώρα ένα στάδιο, όπου θα κτυπηθούν τα μονοπώλια (τράπεζες, επιχειρήσεις και εμπόριο), θα αντιμετωπιστεί η ιμπεριαλιστική διείσδυση και θα υλοποιηθούν δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις. Αυτά όλα (μονοπώλια, ιμπεριαλισμός, δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις), είναι χαρακτηριστικά του καπιταλισμού και μάλιστα του παρακμασμένου, του όψιμου. Είτε ενεργείς μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια και το λές καθαρά και τίμια (θεωρία των σταδίων), είτε παλεύεις για επαναστατική αλλαγή. Μέσες λύσεις ή μάλλον μέσα στάδια δεν υπάρχουν! Δεν είναι αυτό που λένε και οι ίδιοι;

Το στέλεχος του ΚΚΕ Μ. Μαίλης (Ριζοσπ. 8/1/12) ξεκαθαρίζει τα πράγματα. Αναφερόμενος σε εκτίμηση του Ζαχαριάδη το 1945 για την ορθότητα της δημιουργίας του Πολιτικού Συνασπισμού των Κομμάτων του ΕΑΜ(1941) ώστε να φέρει σε πέρας το καθήκον για μια ελεύθερη και δημοκρατική Ελλάδα, αφού η αστική τάξη αδυνατούσε, παραδέχεται το λάθος αυτής της εκτίμησης. Δηλαδή ήταν λάθος η ίδρυση του ΕΑΜ! Παράξενα πράγματα... Τι άλλο θα μηχανευτούν; Το κρίσιμο στοιχείο εδώ είναι η προσπάθεια του στελέχους του ΚΚΕ να περιλάβει τη δημιουργία του ΕΑΜ μέσα στη λάθος υιοθέτηση της θεωρίας των σταδίων. Βάζει στην ίδια μοίρα δηλαδή, για παράδειγμα, το ξεπούλημα στο Βενιζέλο το 1935, που είχε σαν αποτέλεσμα τα αδιέξοδα των δεξιών να φέρουν τη δικτατορία του Μεταξά ή πιο πολύ το ξεπούλημα στη Δεξιά το 1944, με τη δημιουργία του ΕΑΜ που ήταν ένας αριστερός συνασπισμός.

Το ΕΑΜ δεν ήταν ένα Λαϊκό Μέτωπο του ΚΚΕ με τη Δεξιά, αλλά μια μορφή Ενιαίου Μετώπου της Αριστεράς. Και αυτός ήταν ο λόγος που πέτυχε. Απελευθέρωσε την Ελλάδα, έδωσε γη στους χωρικούς, απαλλοτρίωσε εκκλησιαστική περιουσία, οργάνωσε τις τοπικές κοινωνίες (παιδεία, εκλογές κλπ). Στην πράξη, έχουμε δηλαδή, λύση αστικοδημοκρατικών καθηκόντων από την επαναστατική Αριστερά. Το ΕΑΜ είχε ενάμιση εκατομμύριο μέλη και το ένοπλο τμήμα του, ο ΕΛΑΣ, κοντά στις ενενήντα χιλιάδες. Και θα μπορούσαμε να παραλληλίσουμε την πορεία του ΕΑΜ με αυτή των Μπολσεβίκων, αν υπήρχε ξεκάθαρη ιδεολογική και πολιτική ατζέντα και φυσικά, αν δεν υποχωρούσε και συμβιβάζοταν η ηγεσία του ΚΚΕ με τη Δεξιά. Η σταλινική θεωρία των σταδίων εφαρμόστηκε, όχι το 1941 με τη δημιουργία του ΕΑΜ, αλλά το 1944 με την προδοσία του αγώνα του ΕΑΜ.

Αυτή η ανειλικρινής μετατόπιση του ΚΚΕ στο ζήτημα των σταδίων, είναι το προκάλυμμα καπνού για να καλυφτεί η πραγματική επιδίωξη της ηγεσίας του. Θέλει να αποφύγει οποιαδήποτε εμπλοκή σε ενιαίο μέτωπο της Αριστεράς. Η ελληνική κοινωνία ψάχνει λύσεις και διεξόδους και η συνεργασία

της Αριστεράς προβάλλει συχνά πυκνά ως αναγκαία προοπτική. Απαξιώνοντας την αναγκαιότητα για ίδρυση του ΕΑΜ τότε, απαξιώνει η ηγεσία του ΚΚΕ την προοπτική συνεργασίας της Αριστεράς σήμερα. Ο Περισσός θέλει να διατηρήσει τη φυσιογνωμία του, ως ένα κόμμα του δρόμου, της δράσης, της απεργίας, των εύηχων συνθημάτων, της φωνής, της οργής, του μίσους. Αλλά και του ελεγχόμενου αγώνα, της απομόνωσης, της περιχαράκωσης γύρω από θέσεις ξένες με την πραγματικότητα.

Μάριος Θρασυβούλου

20/1/2012

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), ΚΚΕ, Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2012, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

**Cyprus Movements Archive**

**Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi**

Permanent link:

[https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:eras:eras\\_kke](https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:eras:eras_kke)

Last update: **2020/07/14 16:18**

